

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 16 DIN. NEDIJASKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 2. OKTOBRA 1936.

ŠTEV. 3.

Pokorščina uma

Mi mladi borci smo za načelo avtoritete.

Hočemo biti cerkveni in papeški. Zato gremo v svet boj in na blagoslovljeno delo za cerkveno avtoriteto papeža in škofov. Ne le na poprišču praktičnega dejstvovanja, ampak tudi na umskem poprišču. Tudi pred učeniškimi odloki papeža in njegovih kongregacij ter pred učeniškimi odločbami škofa klonemo svojega duha.

Vemo, da je katoliška discipliniranost tudi v mišljenju potrebna in da vedno prinaša blagoslov, ker je dolžnost katoliške pokorščine nadnaravno osnovana. Zato podreujemo svobodno, zavestno in hoteno, svesti si dolžnosti in potrebnosti, svoje mišljenje mišljenju cerkvenega učenštva.

Mi hočemo misliti, kot misli papež, soditi, kot sodi episkopat. Saj poznamo Kristusov »Pojdite torej in učite...« Ta božanski ukaz ni razposlal širom sveta profesorjev in učenjakov, da z znanstvenim razglabljanjem in dokazovanjem širijo Kristusovo vero, tudi ne književnikov in voditeljev, da z blestečo besedo ali morda celo demagoško kretnjo oznanjajo blagovest nebeškega kraljestva, ampak apostole, po večini neizobražene može, da grede kot Kristusovi poslanci svet učiti Kristusovo resnico z oblastjo nad dušami, kot jo je imel Učenik in jim jo je dal Učenik. Misliti, kot misliš sam, to je lahka stvar, to »delajo tudi pogani in neverniki«. Misliti, kot odloča pristojna duhovna oblast, to je mnogokrat težka stvar, da, tudi največja žrtev, a zelo odlična krepost in velika moč duha nad samim seboj.

Proč torej s tistim, iz protestantske miselnosti porojenim stališčem, ki se izmika, češ: »Nezmotljive odločbe cerkvenega učenštva, odločbe vesoljnih cerkvenih zborov in papeške odločbe ex cathedra sprejemamo brez pridržka, njim podreujemo svoje mišljenje in jim pritrdimo v notranjosti svoje duše. Ne pa enako pri ostalih odločbah cerkvenega učenštva!«

»Papeške okrožnice lahko kritiziramo, in če se zdi, tudi zavržemo,« tako so sodili že nekateri. Tudi pri nas, zlasti ob Pijevi socialni okrožnici

»Quadragesimo anno«, ki bi jo bili, brez čuta za njen avtoritativni značaj, najrajši presojali z merilom, s katerim sodimo znanstvene razprave. Da tako mišljenje ni katoliško, je jasno. Saj določa kánon 1324. cerkvenega zakonika: »Ne zadostuje izogibati se heretične zablode, temveč se je treba skrbno ogibati tudi onih zmot, ki se ji bolj ali manj približujejo. Zato so vsi dolžni ravnati se tudi po konstitucijah in odlokih, s katerimi je sv. stolica obsodila in prepovedala taka napačna mnenja.«

Je pa tako stališče tudi zanikanje in nerazumevanje cerkvenega učenštva sploh. To učenštvo je vendar po božjem pravu avtoritativno. In avtoritativno je to učenštvo tudi takrat, ko ne uči na nezmoten način, sklicevaje se na svojo nezmotljivo avtoriteto.

Zato odločbe cerkvenega učenštva tudi takrat, ko niso nezmotne, niso dane katoličanom na izbiro, da jih sprejmejo ali ne. To niso učene, znanstvene razprave, ki naj o njih razpravlja učenjaški svet. To so oblastne odločbe na versko-nravnem poprišču. Cerkevno učenštvo ima od Kristusa pravico in dolžnost, da jih izda, vsi verniki, tudi inteligenca, imajo dolžnost, da jih sprejmejo, ne samo da jih ne napadajo ali da se jim na zunaj podrede, ampak da se jim podrede miselno, da svoje mišljenje uravnajo po njih. Učenštvo je učenštvo, zato oblikuje mišljenje, ne pa samo zunanje ravnanje in govorjenje.

Omenjeno nekatoliško stališče vodi do nezaslišanih posledic. Nezmotljivosti slovesnega cerkvenega učenštva vendar ni moglo utrditi šele slovesno cerkveno učenštvo. To nezmotljivost izpričuje splošni nauk in občno verovanje Cerkve, trajno ustno sporočilo in sv. pismo.

Da je papež nezmotljiv, kadar govori »ex cathedra« — »s prestola« — to se pravi, kadar kot vrhovni poglavar za vso Cerkev dokončno odloča o verskih in nravnih rečeh, — to je bilo proglašeno šele v 18. stol., v praksi pa je veljalo že od krščanske pradavnine.

V prvih treh stoletjih, v dobi pred cerkvenim zborom v Niceji (325) bi bila vera v Cerkvi moralna propasti, če bi bilo resnično to nekatoliško stališče, ker v tej dobi dogem še niso slovesno razglašali in so že pomrli apostoli, ki so bili oseb-

no nezmotljivi. Toda kristjani so vedeli, da jim je v veri slediti papežu in škofom vsekdar, zato je vera obstala.

Šele, ko je nastopil Arijs s svojim krivim naukom, je Cerkev začutila potrebo, da razglasi to versko resnico na slovesen način in jo končno-veljavno nedvoumno oznani z nezmotljivega mesta na nezmotljiv način.

Da, mi mladi borci hvalimo Boga, da imamo v verskih vprašanjih trdno vodstvo.

Mi smo katoličani, zato soglašamo v tem, da »moramo papeža, kadar v kakem dvomu odloča sam ali pa s svojim svetom, poslušati, pa naj bi se mogel motiti ali ne« (Sv. Belarmin).

V vsem pod vrhovno vodstvo!

Božja roka! Odprle so se končno oči mnogih, ki so dosedaj sramotno omalovaževali znamenja časa. Pod silo strašnih dejstev se zbira nova križarska vojska v boj proti nečloveškemu zločinstvu komunizma, v boj za lepšo socialno bodočnost delovnega ljudstva.

Toda nikar se ne varajmo! Ni vsaki vojski namenjena zmaga. Vojska, ki se svojemu vrhovnemu poveljniku le deloma podreja, ni vojska, je druhal, in druhal ne zmaga. Katoliške vrste, ki priznavajo le najnujnejše resnice in zapovedi Cerkve in papeštva, le to, kar jih loči od herezije, le to, kar je »ex cathedra«, so že poražene. V boj s satansko močjo komunizma je treba stopiti s celotnim katolištvom.

Hvala Bogu, danes vstaja med katoličani nov rod, ki ne pozna polovičarstva, vojska, ki hiti gotovi zmagi nasproti.

Naš program je tukaj odločen, jasen: **mi hočemo iskreno poslušati papeža kot vrhovnega učitelja in voditelja Cerkve tudi takrat, kadar v svojih okrožnicah ne govori »ex cathedra«!**

Katoliški liberalizem, pogubna kuga in nečastno polovičarstvo preteklega stoletja, je s svojim naukom o svobodi izpodkopal skupnost katoličanov, oslabil njih udarnost. Modernizem, »herezija herezij«, je slabil veljavnost umskega spoznanja in iz doživetja razlagal postanek krščanstva in Cerkve.

Zmoti sta danes srečno premagani, niso pa zatrte vse posledice. Kako si naj sicer razlagamo dejstvo, da se nekateri katoličani ustavljajo papeški socialni okrožnici »Quadragesimo anno«, nasprotujejo resničnemu organiziranju Katoliške Akcije, nasprotujejo filozofiji sv. Tomaža! Kako naj sicer razumemo odpor krščanskih socialistov, in to po petih letih, odkar smo slišali vrhovno razsodbo! Ni li to plod onega moralnega, pravnega in socialnega modernizma, ki ga Pij XI. tako ostro obsoja?

Danes gre za to, kliče Pij XI., da se odločimo ali za Boga, ali proti Bogu. Sredine tu ni. Vsako polovičarstvo je usodno, vsaka neposlušnost je polovičarstvo.

Mi mladi borci smo ponosni na to, da smo najodločnejši nasprotniki vsakega duha katoliškega liberalizma in modernizma v kakršnikoli obliki. Naša pot je pot doslednih katoliških načel. Zato hočemo strniti vse svoje vrste v popolni podrejenosti Cerkvi! Pravo katoliško gibanje mora podreti ograje, ki mu jih je postavil laicizem in prodreti mora v vsa področja kulturnega življenja.

Junastvo ni v polutanstvu, junastvo je v svobodni odpovedi, v doslednem priznanju discipline, je v nepopustljivi borbi za resnico. Junak je torej tisti katoliški borec, ki gre vselej in povsod za svojim vrhovnim učiteljem in voditeljem, tudi kadar ta nima jamstva nezmotnosti; ni pa junak oni slabič, ki klone premagan pred zmoto nasprotnika.

Le ona katoliška mladina, ki se popolnoma podreja božjepravni oblasti Kristusovega namestnika, je v resnici osvajačna, sodobna katoliška mladina. Le taka mladina bo kos organiziranemu brezboštvu.

Hierarhija

Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje, kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal. (Lk 10, 16.)

Vsa avtoriteta apostolov, vsa avtoriteta katoliške hierarhije je obsežena v teh besedah: namestniki Kristusovi, namestniki božji so. Kristus istoveti svoje učeništvo z učeništvom apostolov. Zato imajo isto učeniško poslanstvo in isto učeniško avtoriteto.

Zaničevanje je v neposlušnosti. »Kdor mene zaničuje in ne sprejema mojih besed« (Jn 12, 48). Neposlušnost apostolom je zaničevanje apostolov. A zaničevanje apostolov je po izrečni Kristusovi besedi zaničevanje Kristusa. In v zadnji posledici: zaničevanje Boga. Kajti zaničevanje poslanca zadene tudi tistega, ki je poslanca poslal.

Tako je poslušnost apostolom in njih zakonitim naslednikom poslušnost Bogu. Tako je neposlušnost katoliški hierarhiji prestopok zoper božje veličanstvo.

Kdor se za sveto bori, naj se ne ozira ne na desno ne na levo in posebno ne nazaj. Tudi naj ne sprašuje vedno, kaj iz tega bo, če tako ravna ali drugače. Edino to vprašanje je upravičeno, kaj je prav in kaj je res, in samo ljudje, ki si stavljajo to vprašanje brez pogojev, so kaj vredni na bojišču časa. (Fr. Muckermann S. J.)

Viharji nad Španijo

(Dalje.)

Stare stranke so bile zaprisežene diktatorjeve sovražnice. Žal, da v tem primeru ni mogel krotiti svojega andaluzijskega temperamenta in je preganjal njihove izjave v tisku z ironijo in jedko satiro. Sicer jih je imel precej na svoji strani, ki so se vsemu smejali, toda tisti, ki so bili žaljeni, žalitev niso pozabili. Še do danes je ostala beseda, če kdo premaganega nasprotnika zasmehuje, da je kakor Primo de Rivera. Tako je izgubil prijateljstvo in naklonjenost mnogih, ki so hoteli pravico.

Nova stranka, ki jo je ustanovil, je zbrala žal veliko takih, ki bi bili radi živeti od države in ki so vajeni svoje prepričanje po razmerah spreminjati. Prav veliko pa — in dobri katoličani so bili žal večinoma med njimi — je bilo takih, ki so se za javne zadeve malo brigali in so samo na debelo zabavljali na diktatorjeve nasprotnike. Tako se je žal moral ponesrečiti odlični poskus, da bi se sklical nekaj novovrsten parlament. Tvoriti so ga imenovani in voljeni strokovnjaki pokrajin, mest, organizacij itd., a nikoli ni bil delazmožen, ker so se mnogi sodelovanju odtegnili. Krivo je bilo nekaj tudi to, da se je novemu zboru dala samo posvetovalna vloga. Zakonodaj in izvrševanje vladne oblasti je diktator obdržal v svojih rokah. To je bil nov in važen pogrešek njegove vlade. Ko je zavaloval čez ves svet val demokracije, je v Španiji ostala avtokratska vlada. Zlasti so s silo zatrili kulturna stremjenja in želje po samostojnosti Katalonije in baskiških pokrajin. Razume se, da so postale te napake vidne šele bolj proti koncu diktature. Prva leta pa je pokazala razcvit na vseh poljih, zlasti na kulturnih. Če se je republika hvalila, da je v enem letu ustanovila na tisoče šol, si je lastila zaslugo, ki je Riverova. Gotovo je bil njegov čas za Španijo doba sijaja. Njegove slabosti so postale nevarne samo zaradi kratkovidnosti, zaslepljenosti, in samogoltnosti drugih. Kajti v njem je bila samo ena misel: Španija in kralj!

2. Na božjo pot k Sveti Tereziji Veliki

Zjutraj okoli štirih stopam po temnih in praznih ulicah Salamanke in se jezim nad slabim tlakom. Začetek mojega romanja ni ravno prijeten. Grem na kolodvor, odkoder vozi edini jutranji vlak proti jugu. Nekaj postaj naprej leži Alba de Tormens. Tam počiva truplo sv. Terezije od Jezusa, ki ga varujejo njene hčerke karmeličanke.

Železniška postaja Alba de Tormes stoji daleč zunaj v ravnini. Predpotopen voziček prekucava ko-

čijaža, mene in eno sopotnico še kake pol ure daleč. Voznik mi pokaže pot k cerkvi in samostanu in napotim se takoj v cerkev, da pozdravim svetnico, da pripravim veliki in požrtvovalni priprošnjici vero svoje domovine in da na njenem grobu opravim sveto daritev.

Po sveti maši mi pokažejo relikvije sv. Terezije: roko, na kateri se dobro vidi, kako so odrezavali majhne koščke mesa in kože, da so jih mogli razdeljevati kot relikvije. Poleg trupla, ki je obdano s srebrom in steklom, leži listina, ki grozi z najtežjimi cerkvenimi kaznimi tistemu, ki bi si upal vzeti še kak delec svetega trupla. S še večjim spoštovanjem si ogledujem srce svetnice, ki je popolnoma ohranjeno. Življenjski nam sporoča, da je to srce prebodel angel s srebrno puščico. Prav razločno se vidi urez ali brazgotina v sivkastem srčnem tkivu.

V tem karmeličanskem samostanu v resnici še vedno živi duh svete ustanoviteljice, ki je nekdanj tudi govorila skozi to okensko mrežo z dolgimi bodicami njim, ki so jo prišli prositi sveta in pomoči. Zares je tu svet kraj, tu, kjer biva mrtvo truplo rajne, a obenem tudi njen živi duh v njenih učenkah!

Preostalo mi je še skoraj pol dneva za ogled mesteca. Ima približno 3000 prebivalcev in dve župni cerkvi. Razen karmeličanske cerkve se nahajata tu še samostan karmelitov, poleg tega pa še štiri ali pet samostanov redovnic, vsak s prostrano cerkvijo. Pravkar zidajo novo romarsko cerkev, skoraj katedralo, ki bo dolga nad 100 metrov; dela le malo delavcev. Čemu še eno cerkev zidati? —

Nad mestom se dvigajo razvaline gradu, ki je bil last vojvod de Alba, a ga sedaj uporabljajo kot kamnolom za nove stavbe. Kake četrte ure pred vasjo so razvaline velikanskega samostana hieronimitov; še zdaj se dvigajo iz njih stranski cerkveni zidovi s krasnimi skulpturami. Kakšno versko življenje je včasih tu cvetelo! In več ali manj je povsod na deželi isto: znamenja, ki pričajo o izredno razvitem verskem življenju. V preteklosti! Žal! Dejali so mi, da so v Albi de Tormes ljudje še pobožni; toda tudi tu mnogi ne hodijo v cerkev. Ljudje so tukaj in drugje pošteni, zvesti in kremeniti in radi delajo. S trudom si služijo kruh. Ker prihajajo malo v stik z moderno kulturo, so si ohranili svoje stoletne šege in navade. V čem naj bi torej grešili? In zakaj bi potem v cerkev hodili? Duhovniki, ki so od revolucijskega stoletja dalje le nezadostno šolanji, tudi niso mnogo storili, da bi vernike pripravili do večje gorečnosti. Zapuščeni in osamljeni so, se pogosto shajajo z

važnimi veljaki, da raje malo pokvartajo.

V mnogih vaseh ni šole, v ostalih morajo otroci delati. Beda in lenoba, obe naredite svoje. A ob lenobi se ne sme pozabiti na bedo.

Pride vam letos mogočen pedagoški bonec iz Madrida v neko pokrajino, da v njej obnovi pedagoško življenje. Učitelji in nadzorniki pozorno sledijo njegovo predavanje. »Že to veliko pomaga za vzgojo, ako prihajajo otroci v šolo vedno lepo umiti in oblečeni...« Pri teh besedah se dvigne eden izmed poslušalcev: »Gospod ministriški svetnik! V naših vaseh morajo ljudje hoditi z oslom 10 do 12 ur daleč po vodo zase in za svojo živino. Kako naj potem zahtevamo, da naj bodo otroci vedno lepo umiti?...« Da, da, izza zelene mize je lahko delati kulturo!

Gospodarska, politična in verska odrevenlost ljudi ni naredila slabih; ostali so pošteni. Toda bili so neizobraženi in zato na milost in nemilost izročeni demagogiji. Pred leti so pri vseh volitvah kmečke glasove po večini kupili. Vendar so v splošnem ostale neznosne razmere. To pa se je v zadnjih letih izpremenilo popolnoma. Vojaki so iz mest prinašali nove nazore ter zasmehovali vero in Boga. Povsod so se razširili časopisi. Samo ob sebi je bilo umevno, da sta gostilničar in učitelj brala drug časnik nego župnik, torej liberalnega. Tako se je razvil zgolj iz navade neko nasprotstvo do vere, dasi še vedno ne najbolj nevarno. Zadostovalo je sedaj, da se je gospodarska stiska povečala, da so davki zrasli, da je postala proticerkvena in protimonarhistična propaganda močnejša, in dobri kmečki ljudje so drveli v zanjke tistih, ki so znali največ obljubiti.

Tako je seveda socialistični vladi uspelo, da je skoraj v vsaki vasi organizirala socialistično skupino, ki je terorizirala nešolane, poštene katoličane tem predrzneje in podleje kolikor bolj so vedeli, da za njimi stoji vlada, ki vedno z njimi potegne.

Na splošno so krivi tem razmeram mlačni in leni, tja v dan živeči poedinč, ki jih je bilo in jih je še mnogo, tako v Španiji, kakor tudi drugje. Ognjevit, delavni katolizem poedinca bo moral dvigniti celoto in jo rešiti smrti; splošna zunanja sredstva, ki ne segajo globlje v dušo prebivalstva, ne morejo ustvariti novega mišljenja, ki ga je treba v Španiji buditi povsod, kjer tožijo o mlačnosti in odpadnosti. Pa tudi vsak posameznik se mora iznova zavedati svoje soodgovornosti za celoto. (Sledi.)

Ni najhujša kriza gospodarska, tudi nas ne sme najbolj skrbeti. Take krize so vedno bile in vedno so se dale ozdraviti. Skrbeti nas mora druga, globlja in težja kriza, ki danes šiba svet, namreč kriza mišljenja in kriza nravi. (Oliveira Salazar, min. preds. portugalski.)

Žesisti v Belgiji

Naš poročevalec nam piše: Belgijka J. E. C. (Jeunesse étudiante catholique), Katoliška dijaška mladina je del belgijske mladinske Katoliške Akcije kakor J. O. C. (Kršćanska delavska mladina). Ustanovljena je bila l. 1927. in zelo lepo uspeva. Letos je imela v prvih dneh septembra tridnevne programski tečaj za svoje okrožne in odsekovne vodje in sposobnejše borce, vsega skupaj okoli 250 tečajnikov; osrednji in okrožni vodje so akademiki. Bile so zastopane vseh vrst srednje šole, cerkvene in državne.

Preteklo leto so prvič začeli z močnim delom široko med dijaštvom in so imeli že krasnih uspehov. Prihodnje leto bo brez dvoma še boljše, ker je letošnji tečaj položi trdne temelje. Kot predmet dela in poglobljanja za prihodnje leto so si izbrali »bratsko ljubezen«, dasi se zdi tvarina že dosti obdelana in skoraj zastarela. Toda, ali bi mogli nasprotniki reči: Glejte, kako se ljubijo med seboj! »Mi žesisti — in to je edini predmet tega tečaja — hočemo navaditi najprej dijaštvo, potem ostalo mladino, in če mogoče tudi odrasle, ljubiti; hočemo doseči, da bo bratska ljubezen trajna klima okoli, v katerih živimo.«

Važno in nad vse zanimivo je to, da na tečaju skorajda vse tri dni ni bilo niti enega »predavanja« — edino predavanje je bilo zvečer prvi dan, ko jim je njihov osrednji duhovnik abbé Mignolet enostavno podal krščansko versko resnico o ljubezni — vse drugo pa so bili razgovori po manjših skupinah (10 do 30) in skupno. Tako je vseh 250 tečajnikov povsem aktivno sodelovalo.

Ob tečaju se je stekala skušnja vseh krajevnih skupin in osebnih predlogi; pripovedovali so svoje uspehe in neuspehe, svoje poskuse in svoje pomanjkljivosti. Razmišljali so ob posebni brošuri, ki so jo izdali za tečaj, kako bodo v prihodnjem letu ostvarili svoj splošni delovni program v svojem okolju. Značilna je bila beseda osrednjega duhovnika g. Mignoleta pred vsemi tečajniki: »Nous ne voyons que par vos yeux«. Povsod je velika osebna iniciativa in gibčnost.

Imeli so le tri dni časa razmišljati in prežeti dušo z osnovno mislijo vsega dela v prihodnjem letu: praktična krščanska ljubezen v prihodnjem letu. Prav posebno so podčrtali in razmišljali o ljubezni, ki so jo oni imenovali »charité intellectuelle«, intelektualna ljubezen. To je stanovska dijaška oblika krščanske ljubezni: Pomagati bratu v Kristusu, da bogati umsko v razgovorih ob čitanju, v razpravljanju o svetovnem nazoru itd.

Duhovniki, ki delajo v J. E. C., so imeli poseben sestanek za »žesistovske duhovnike«; bilo jih je okoli 50.

Tečajniki so bili jako živahni in veseli. Šal brez kraja, posebno še zvečer.

Zanimalo vas bo, kako so proslavili tečajniki svoj »jeu public«, svojo javno prireditev, ki so jo imeli na programu zadnji večer. Šli so zabavati prebivalce trga Malonne, kjer se je tečaj vršil; trg je po večini socialističen in Cerkvi močno sovražjen, o čemer sem se mogel hitro prepričati: socialistični borci so hoteli žesistom cel večer razbiti. Prišli so razgrajati in so poskušali s svojo internacionalo, a so pogoreli — radi spretnosti žesistov.

Na trgu so si naredili velik oder. Na večerno zabavo so šli ljudi vabit osebno po hišah. Zvečer so ob bakljah korakali skozi trg na svoje mesto in korajžno peli žesistovske pesmi. Potem pa so občinstvo dobro uro sijajno zabavali: mnogo šaljivih pesmi v zboru (okoli odra zbor, na odru vodja z manjšimi zbori, ki so uprizarjali posamezne slike iz pesmi). Ljudje so pokali od smeha, socialisti pa so utihnili. Sledilo je več krasno izvajanih narodnih pesmi — petje in prizor na odru. Za zaključek pa je eden izmed žesistov v nekaj jedrnatih besedah povedal osnovno krščansko resnico o ljubezni in pozval vse, da z njo izmoli v zboru »Zdravo Marijo« za več krščanske ljubezni v Belgiji. V zboru je zagrmela »Zdrava Marija« iz 250 mladih grl v večerno malonnsko temo in odkorakali so zopet s pesmijo.

Pomešal sem se bil med občinstvo, da opazujem. Vtis je bil sijajen — vsi so molče šli domov, tako katoličanstvo jih je kar osupnilo. Ob meni se je neka ženska družba začela smejati, ko so žesisti začeli moliti; ali ko je bilo vse resno in zbrano, so utihnile tudi one in odšle.

Ta »jeu public« je bil predvsem šola za slične nastope po raznih krajih v prihodnjem letu.

Splošno bi rekel, da je ta letošnji tečaj začetek pravega žesistovskega dela. Mnogo so se naučili pri žesistih, vse pa so sedaj že čisto po dijaško uporabili in prilagodili. Kajti pri dijakih je delo bolj delikatno, zato morajo biti tudi delovne metode temu primerno prilagojene.

Kot tajno njihovih uspehov smatram predvsem to, da imajo sedaj že dobro četico mladih laikov, ki jih je popolnoma prevzela misel žesizma in ki dajejo vsemu življenje! In nekaj dobrih duhovnikov!

Novo! NAŠA POT V. Novo!

Dr. Aleš Ušeničnik
Knjiga načel zv. 1.

NAČELA O NAČELIH

Prva izdaja (novembra 1934) je pošla prej kot v dveh letih. Nova (druga) izdaja je mestoma predelana.

BEŽIGRAJSKA GIMNAZIJA.

Za нравno dobro čtivo. V ameriški državi Indiana je katoliška mladina v starosti 10—18 let ustanovila križarsko vojsko za pospeševanje npravno dobrega tiska. Pristopilo je takoj 60.000 mladine. Člani so se obvezali, da ne bodo brali knjig, revij in časopisov, ki vsebujejo nemoralne zgodbe in pripovedi o zločincih; da ne bodo gledali časopisov, ki prinašajo pohujšljive podobe; da ne bodo obiskovali nemoralnih filmskih predstav; da ne bodo poslušali nemoralnih radijskih prenosov in da bodo z vsemi sredstvi podpirali katoliški tisk in književnost.

Iz sovjetskega raja. — Leningrajski sovjet je sklenil, da je treba v knjižnicah in muzejih zapreti vse oddelke z nabožnimi knjigami.

Na nekem javnem zborovanju je govornik opravičeval ta sklep.

»Čemu pa vam bodo knjige o Bogu,« je dejal ljudstvu, »ko vendar Boga ni?«

Tedaj se je oglašil eden od poslušalcev:

»Tovariš, čemu nam bodo pa krušne nakaznice, ko kruha ni!«

PRED ČASOPISNO DESKO

Stojiš takole pred nalepljenim časopisom. Starejši moški stoji pred prvo stranjo, kjer je govora o Španiji. Videti je, da ga časopis posebno ne zanima, tu pa tam se ozre in pogleda po ljudeh. Pa se pripelje na kolesu eleganten gospod, stopi dol in se prerine do tistega možakarja. Videti je, kot da se ne poznata. Gospod začne z velikim zanimanjem brati in mrmraje pregleduje zadnje španske novice. Nato napravi glasno opombo in med »neznancema« se razvije živahen pogovor. Zgražata se nad nečloveškimi grozovitostmi belih čet, ki jim poveljuje škof, poveljstva, da se reši samo tisti, kdor meče denar v puščico, da so s takim terorjem izsesali iz ubogih proletarcev zopet težke milijarde, in podobno. Mlajši gospod še žalostno pripomni: »Da, da, mi pa stradamo!« — Ali je to samo pregoreča ljubezen do španskih tovarišev ali nov način agitacije?

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).